

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobců: **a) T. Š., b) J. Š.**, oba bytem H. 1929/23, P. 4, oba zastoupeni JUDr. Davidem Koderou, advokátem, se sídlem Karmelitská 18, Praha 1 proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **ITA – International Trading Agencie, spol. s r. o.**, IČ 45278920, se sídlem Konviktská 5/263, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2010, sp. zn. S-MHMP 454465/2010/OST/Vá/Be,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze se žalobci domáhají zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým změnil výrok A) rozhodnutí Úřadu městské části Praha 9, odboru výstavby a územního rozvoje z 18.1.2010 sp.zn. S P09 044899/2008, č. j. P09 059788/2009 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a ve zbytku toto rozhodnutí potvrdil. Úřad městské části Praha 9 svým rozhodnutím dodatečně povolil změnu stavby – stavební úpravy v části 1. NP nebytového objektu č. p. 557 v ulici Veltruská, k.ú. Prosek. Stavebník – osoba zúčastněná na řízení – úpravy provedl za účelem změny užívání předmětných prostor na pivnici se zázemím a spočívaly v dispozičních změnách části 1.NP, ve změně umístění a velikosti dveřních a okenních otvorů, v nových vnitřních

rozvodech a instalacích vč. rozvodů a zařízení VZT, v odstranění předsazených schodů do původní místnosti č. 18 (prodejny) a umístění nového elektroměrového rozvaděče na jihozápadní fasádě.

Žalobci v žalobě tvrdí, že byli napadeným rozhodnutím zkráceni na svých právech, stejně jako předchozím postupem žalovaného a to způsobem, který má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí je podle jejich názoru v rozporu se zákonem, veřejnými zájmy i zdravým rozumem. Žalobci jsou vlastníky pozemku p.č. 628/168 v k.ú. Prosek, těsně sousedícího se stavbou č. p. 557, pozemku, na který stavebník umístil část černé stavby, zřídil vstupní otvory do pivnice se schodištěm. V napadeném rozhodnutí spatřují legalizaci stavby pivnice (zejm. jejích přístupových schodů) na jejich pozemku. Též rozhodnutí přináší změnu ve stávajícím užívání komunikace, což žalobcům přináší i nové zákonné povinnosti (např. ze zákona č. 13/1997 Sb., resp. vyhl. č. 104/1997 Sb.). Tato svá tvrzení žalobci rozvedli v bodech III. – X. žaloby.

Žalobci spatřují nezákonnost napadeného rozhodnutí v tom, že žalovaný „důkazní nouzi stavebníka nahrazuje správním uvážením“ (**body III. a VI. žaloby**). V této souvislosti odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze z 24.10.2005 sp.zn. 10 Ca 220/2004 - 26, publikovaný ve Sbírce NSS pod č. 804/2006, kde se uvádí: „[*nejde proto o správní uvážení (zda a kterou z podmínek - pro dodatečné povolení stavby; pozn. zdejšího soudu – stavebník splnil), nýbrž stavebník sám musí prokázat, že došlo ke splnění všech podmínek, jejichž splnění by bylo jinak požadováno v rámci řízení o povolení stavby (či ohlášení)*].“; v této souvislosti odkazují též na rozsudek Krajského soudu v Brně, sp.zn. 29Ca 62/2001.

Žalobci upozorňují, že žalovaný nejprve v kasačním rozhodnutí z 3.6.2009 č. j. S-MHMP 175871/2009OST/Vá/Be (pozn. soudu: žalovaný vyhověl odvolání žalobců a původní rozhodnutí o dodatečném povolení stavby zrušil pro nedostatečnost podkladů pro rozhodnutí) vyžadoval po Úřadu městské části Praha 9 doplnění podkladů pro rozhodnutí, avšak, ačkoliv je stavebník nedoplnil, v nyní přezkoumávaném rozhodnutí tuto skutečnost akceptoval a chybějící podklady „doplnil správním uvážením“; žalobci v této souvislosti odkazují na str. 6 rozhodnutí či na řešení problematiky odpadů. Dále konkrétně uvádějí, které podklady žádal správní orgán prvního stupně doplnit v řízení (na základě pokynu z prvního, kasačního rozhodnutí žalovaného z 3.6.2009) a jež stavebník nepředložil či doložil v „nedostatečné kvalitě“. Jde o dokumentaci posledního kolaudovaného stavu, projektovou dokumentaci stavby doplněnou dle vyhl. č. 499/2006 Sb., mj. o situaci širších vztahů, výkres stávajícího stavu, výkres stavebních úprav (nový stav). V řízení o dodatečném povolení stavebník nesplnil zákonnou povinnost prokázat naplnění podmínek ust. § 129 stavebního zákona, a to především doložením podkladů pro rozhodnutí (stanovisky, souhlasy, dokumentací stavby).

Napadené rozhodnutí v rozporu se zákonem považuje provedenou stavbu za stavební úpravu (§ 2 odst. 2 písm. c/ zák. č. 183/2006, o územním plánování a stavebním řádu, dále jen „stavební zákon“; pozn. soudu: žalobci zřejmě míní § 2 odst. 5 písm. b/ cit. zák.), ačkoliv se jedná o přístavbu (§ 2 odst. 2 písm. c/ stavebního zákona; soudu: žalobci zřejmě míní § 2 odst. 5 písm. c/ cit. zák.). Stavebník totiž rozšířil půdorys stávající stavby o „na černo“ rozšířené schody (**bod V. žaloby**).

Žalobci dále rozebírají konstrukční provedení vstupních schodů do pivnice a schodů vedoucích k vstupu pro personál (**závěr bodu VI. a body VIII. a IX. žaloby**) a docházejí k závěru, že schody jsou v rozporu s § 5 a § 27 vyhl.č. 268/2009 Sb. (OTP) a čl. 26 odst. 1 a čl. 34 odst. 3 vyhl. HMP č. 26/1999 Sb. (OTPP) a ČSN 730035. Žalovaný tak v řízení ověřil dokumentaci vypracovanou v rozporu se zákonnými požadavky a normami. Žalobci uvádějí, že parametry vstupního schodiště do prostor v č. p. 557, měly být předmětem přezkumu odvolacího orgánu, neboť byly předmětem nejen uplatněných námitek řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí, předmětem odvolání do tohoto rozhodnutí, ale i předmětem předchozích šetření a jednání. Již povinností prvoinstančního orgánu je dle § 111 odst. 1 písm. b) stavebního zákona při přezkumu žádosti o stavební povolení (o dodatečné povolení stavby) ověřit, zda je mj. projektová dokumentace úplná a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu a dle § 111 odst. 2 cit. zák. je rovněž povinen ověřit i účinky budoucího užívání stavby. To Úřad městské části Praha 9 neučinil, odvolací orgán tuto vadu pominul. Podle žalobců žalovaný též nedostal povinnosti dle § 89 správního řádu, neboť nezkoumal, zda jsou schody navrženy a provedeny v souladu s právními předpisy; to žalobci vylučují, neboť odporují shora uvedeným normám. Tento rozpor je o to závažnější, že v provozovně se mají podávat alkoholické nápoje.

Žalobci se dále (**bod IV. žaloby**) obsáhle věnují otázce přístupu do pivnice prostřednictvím schodů zbudovaných na jejich pozemku (komunikaci). Napadené rozhodnutí otázku vyřešilo správním uvážením tak, že se jejímu řešení vyhnulo; žalovaný dospěl úvahou k tomu, že schody nejsou předmětem správního řízení a proto se jimi nezabýval. Tento postup žalobci považují za nezákonný, neboť otázka přístupu do stavby musí být vždy hlediskem pro povolení stavby (např. ust. § 5 odst. 1, ust. § 27 vyhl.č. 268/2009 Sb. (OTP), ust. § 1, ust. § 4 odst. 1, 3, 5, ust. § 5 odst. 1, 2, ust. § 6 odst. 2 vyhl.č. 398/2009, čl. 9, 10, 34, 52 vyhl. hl. m. Prahy č.26/1999 (OTPP). K tomu odkazují též na rozsudek Krajského soud v Hradci Králové z 1.4.2004, sp.zn. 52 Ca 22/2003.

Rozšíření přístupových schodů proběhlo bez souhlasu vlastníka pozemku – žalobců – a správce komunikace (TSK); **bod VII. žaloby**. Podle žalobců je nadále nejasné, jak stavebník doložil uvedení schodů do původního stavu a jak tuto skutečnost Úřad městské části Praha 9 ověřil a konečně to, kdy správní orgán rozhodl o jediném a nezbytném přístupovém schodišti do dodatečně povolované pivnice, které je současně i únikovým prostorem zákazníků přímo do komunikace. V této souvislosti žalobci odkazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu z 8.2.2007, č.j. 1 As 46/2006 - 75, publikovaném pod č. 1202/2007 Sb. NSS, v němž soud uvedl: „[...] Nelze připustit výklad zákona, který by stanovil mírnější kritéria pro dodatečné povolení stavby, resp. její změny, než jaká jsou kladena na řádné stavební povolení. [...]“

V **bodě IX. žaloby** žalobci uvádějí k technické stránce otázky vstupního schodiště, že ze schodů se vstupuje přímo do komunikace III. třídy. Pokud jde o rozhodnutí z 13.10.2008, č.j. P09 054858/2008, sp.zn. S P09 050358/2008 OVÚR/Če, povolení výjimky z čl. 10 odst. 3 vyhl. OTPP, pro požadovanou změnu stavby nebude realizováno žádné odstavné stání, žalobci namítají, že nebyli účastníky tohoto řízení, ačkoliv jsou vlastníky komunikace na pozemcích parc. č. 628/18 a 628/19. Stejně tak byli žalobci pominuti též oddělením dopravy odboru životního prostředí a dopravy Úřadu městské části Prahy 9 při

vydání souhlasného stanoviska k průjezdu cisternového vozidla pro zásobování pivních tanků. Správní orgány se též nevypořádaly s občanskoprávními námitkami vlastníka komunikace, čímž umožnily zásah do vlastnických práv a překročily svou pravomoc. K tomu žalobci odkazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2008, č. j. 9 As 61/2007-52. Stavebník též v řízení nepředložil stanovisko TSK hl. m. Prahy, v jehož správě je komunikace na parc. č. 628/168, a taktéž schází stanovisko Policie ČR, dopravního inspektorátu, který je dle žalobců dotčeným orgánem státní správy (**bod X. žaloby**).

Ze všech důvodů uvedených v žalobě považují žalobci napadené rozhodnutí za vadné a v rozporu se zákonem a navrhuji jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě z 16.5.2011 popřel důvodnost žaloby a uvedl, proč s jednotlivými námitkami nesouhlasí.

K bodu III. uvedl, že dle jeho názoru byl poslední kolaudovaný stav v řízení doložen a z napadeného rozhodnutí je to zřejmé. Součástí předloženého spisu je kolaudační rozhodnutí č.j. OV 13 348/95/Če ze dne 13.3.1995, kterým bylo povoleno užívání objektu č.p. 557 (I.NP) jako prodejna masa a uzenin, a to v prostorech, v nichž stavebník především provedl předmětné stavební úpravy. Žalovaný též vycházel ze sdělení stavebního úřadu č.j. P09 064102/2007 ze dne 13.11.2007, kterým byl vysloven souhlas s ohlášeným záměrem stavebníka realizovat stavební úpravy prodejny v I.NP objektu; žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobců, že by tyto úpravy nebyly stavebníkem provedeny. Žalovaný upozorňuje, že pro řízení dle § 129 stavebního zákona je podstatné vycházet z posledního povoleného stavu objektu, tedy předcházející či původní kolaudovaný stav není podstatný.

Pokud jde o výtky směřující k tomu, že správní spis nebyl doplněn dle požadavků vyřčených v předchozím kasačním rozhodnutí, žalovaný nesouhlasí. Vychází zde přísně z předmětu řízení, kterým jsou stavební úpravy v I.NP objektu č.p. 557 v k.ú. Prosek, provedené za účelem změny užívání původního prodejního prostoru (č. 18), chodby se sociálním zázemím a skladů na pivnici se zázemím. Jak již v napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, porovnáním ověřené dokumentace s upravenou dokumentací tzv. původního stavu ze září 2009 (tj. předložené při novém projednání věci správním orgánem I. stupně před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaného) lze uvést „že navrhovaný stav projednáváný v tomto řízení, vychází z posledně povoleného stavu. Z předložené dokumentace je tedy zřejmé, jaké stavební úpravy zejména prodejny v I. NP označené jako místnost č. 18, jsou předmětem tohoto řízení.“

Žalovaný uvádí, že podmínky pro dodatečné povolení plynoucí z § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona (a dále z § 111 až 115 cit. zák.), byly naplněny, což bylo v napadeném rozhodnutí odůvodněno. Žalobci však neuvedli, které konkrétní podmínky splněny nebyly, nelze tedy jejich tvrzení přezkoumat a námitka, že důkazní nouze byla nahrazena správním uvážením, tak není důvodná. Pokud jde o absenci řešení prostoru pro shromažďování odpadu, žalovaný souhlasí s žalobci, že řešení této otázky v rozhodnutí neuvedl. Nicméně však stavebník doplnil v řízení upravenou dokumentaci i v této oblasti a

Úřad městské části Praha 9 to ve svém rozhodnutí pojednal (odkazuje na str. 6 odst. 8 prvostupňového rozhodnutí).

K bodu IV. žalovaný uvádí, že nepovolená stavební úprava schodů nebyla zjištěna, tedy nebyla předmětem řízení, tudíž se jí ani nemohl zabývat. Žalovaný doplňuje, že v předmětném řízení nebyla projednávána nová stavba, u níž by jistě bylo nutno projednat přístup ke stavbě. Vzhledem k tomu, že pivnice využívá jako hlavní vchod stávající přístupové schody do budovy č.p. 557 ohledně kterých nebylo při kontrolní prohlídce zjištěno, že by je stavebník nějak upravoval, resp. že by je provedl v rozporu s posledním povoleným stavem, nebyly tak součástí předmětu řízení vedeného z moci úřední.

K bodu V. – bylo mylně jednáno o stavební úpravě, ač mělo jít o přístavbu – žalovaný odkazuje na shora uvedené ohledně (ne)provedení úpravy přístupových schodů. Jelikož schody byly dle protokolu z 24.6.2008 zúženy do původního rozměru dle kolaudačního plánu z roku 1995, nedošlo k rozšíření stavby č. p. 557.

K bodu VI. nejprve žalovaný odkázal na svá předchozí tvrzení ohledně předložení dokumentace posledního kolaudovaného stavu. U doplnění projektové dokumentace dle vyhl. 499/2006 Sb. žalovaný odkazuje na průvodní dopis stavebníka při předložení doplněné dokumentace, dle kterého dokumentace požadované studie a výkresy obsahuje. Pokud jde o výkres stávajícího stavu, ten dle žalovaného odpovídá, neboť stávající stav má vycházet z posledního povoleného stavu, tj. ze stavu vycházejícího z opatření z 13.11.2007.

K bodům VII a VIII. žalovaný zopakoval, že přístupové schody nebyly předmětem řízení, dále pak odkázal na oznámení stavebníka z 7.8.2008, že schody byly uvedeny do stavu odpovídajícímu ověřené dokumentaci z roku 1995.

K bodu IX. žalovaný uvádí, že je toho názoru, že v řízení předložená dokumentace je úplná, a v dostatečné míře odpovídá poslednímu doloženému stavu. Protože žalobci neuvádějí, v čem spatřují její nedostatečné zpracování, nelze proto takovou námitku přezkoumat. Žalovaný se domnívá, že v řízení bylo dostatečně zkoumáno, zda stavba je v souladu s požadavky vyhlášky OTTP a dále byly ověřeny účinky budoucího užívání stavby (doložením souhlasných stanovisek dotčených orgánů státní správy na úseku dopravy a životního prostředí).

Pokud žalobci brojí proti rozhodnutí z 13.10.2008, č.j. P09 054858/2008, sp. zn. S P09 050358/2008 OVÚR/Če, žalovaný z tohoto rozhodnutí vycházel jako z platného podkladu, neboť v době jeho rozhodování nebylo zrušeno či změněno. Takové změny nebo zrušení by se žalobci museli domáhat uplatněním mimořádného opravného prostředku dle správního řádu.

K námitce nedostatečného vypořádání se s občanskoprávními námitkami žalobců ve správním řízení žalovaný uvádí, že není zřejmé, jaké námitky se konkrétně týká. Odkazuje však na § 114 odst. 3 stavebního zákona, podle něž přísluší stavebnímu úřadu o námitce, o níž nedošlo k dohodě mezi účastníky, rozhodnout. Upozorňuje, že, pokud by jako občanskoprávní námitku žalobci označovali využívání jejich pozemku parc. č. 628/168, nebyla by tato námitka považována za námitku ve smyslu ust. § 114 odst. 3

stavebního zákona. Uvedený závěr vychází ze skutečnosti, že námitka ohledně užívání pozemku žalobců parc.č. 628/168 v k.ú. Prosek pro přístup ke stavbě č.p. 557 jako takové nebyla a ani nemohla být předmětem daného řízení, neboť stavba nebytového objektu je stavbou povolenou, u níž nedošlo k jinému řešení přístupu, a proto objekt č.p. 557 má z uvedeného titulu zajištěn přístup přes pozemek žalobců. Komunikace na pozemku parc. č. 628/168 v k.ú. Prosek je dle informace odboru dopravy MHMP ze dne 5.9.2008 komunikací bezejmennou, nezařazenou do sítě místních komunikací a jedná se tak o veřejně přístupnou účelovou komunikaci v majetku právnické či fyzické osoby. Dle vyjádření silničního správního úřadu (odbor životního prostředí a dopravy Úřadu městské části Praha 9) ze dne 2.10.2008 má komunikace na uvedeném pozemku charakter pojízdné komunikace s omezeným příjezdem, daným dopravním značením. Závazným stanoviskem dotčeného orgánu (silniční správní úřad) ze dne 26.8.2009 byl vydán souhlas s možností manévrování zásobovacího vozidla na účelové komunikaci s příjezdem od Vysočanské, Praha 9. Stavebník dostatečně prokázal soulad dodatečně povolované stavby se zákonnými požadavky v tom smyslu, že stavba má zajištěn příjezd a předpokládané zásobování vyhovuje požadavkům dotčených orgánů i vyhlášky OTTP. Jak z výše uvedeného vyplývá, danou žalobní námitku nelze považovat za námitku, o které by si stavební úřad nemohl učinit úsudek sám, neboť se netýkala existence práv ani rozsahu vlastnických práv.

Konečně pokud jde o chybějící stanovisko TSK (bod X.), žalovaný uvádí, že komunikace na pozemku parc. č. 628/168 není ve vlastnictví hl. města Prahy, proto správu nad touto komunikací nevykonává Technická správa komunikací hl. m. Prahy a není tak důvodný požadavek na doložení uvedeného stanoviska. Policie ČR při vydávání vyjádření k některým stavbám nevystupuje jako dotčený správní orgán.

Ze všech uvedených důvodů žalovaný nepovažuje žalobu za důvodnou a navrhuje, aby ji Městský soud v Praze zamítl.

Napadeným rozhodnutím z 14.9.2010 žalovaný rozhodl tak, že „[prvostupňové] rozhodnutí [...] se mění tak, že část výroku rozhodnutí uvedenou pod bodem A) tohoto znění: „A) podle ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona dodatečně povoluje“ po změně zní: „A) podle ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona a ustanovení §115 stavebního zákona dodatečně povoluje“ a podle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu ve zbytku rozhodnutí potvrzuje.“

V odůvodnění žalovaný nejprve zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení a poté posoudil, zda je prvostupňové rozhodnutí v souladu se závazným právním názorem vysloveným v kasačním rozhodnutí z 3.6.2009. Zjistil, že dokumentace byla řádně doplněna dle požadavků vyhl. č. 499/2006 Sb. K doložení posledního kolaudovaného stavu uvedl, že „uvedené prostory byly původně zkolaudovány rozhodnutím č.j. OV 13 48/95/Če ze dne 13.3.1995 na prodejnu masa a uzenin. Sdělením č.j. P 09 064102/2007 ze dne 13.11.2007 vyslovil stavební úřad souhlas s realizací ohlášeného stavebního záměru - stavební úpravy v nebytovém objektu, budově č.p. 557, ul. Veltruská, Praha 9, k.ú. Prosek, spočívající ve změně vnitřní dispozice, zejména ve vybourání nenosných dělicích zděných příček v části prodejny v 1. NP, ve zrušení některých soc. zázemí prodejen, přístupných přes společnou, rovněž zrušenou chodbu, ve zrušení nefunkčního propojení samostatných prodejen - každá prodejna bude mít vlastní vchod a soc. zázemí ... I když nebyl doložen

poslední kolaudovaný stav předmětného objektu, je třeba vycházet ze stavebním úřadem povolených stavebních úprav z 13.11.2007. Porovnáním ověřené dokumentace s upravenou dokumentací tzv. původního stavu ze září 2009 pro toto řízení lze uvést, že navrhovaný stav projednávaný v tomto řízení, vychází z posledně povoleného stavu. Z předložené dokumentace je tedy zřejmé, jaké stavební úpravy zejména prodejny v 1. NP označené jako místnost č. 18, jsou předmětem tohoto řízení.“

Poté se žalovaný zabýval posouzením jednotlivých odvolacích námitek nynějších žalobců; posoudil je jako nedůvodné z následujících důvodů:

Poněvadž předmět řízení byl vymezen žádostí stavebníka o dodatečné stavební povolení, nelze v řízení rozhodnout o dalších stavebních úpravách. K odvolacímu bodu č. 2 žalovaný přisvědčil argumentaci žalobců o nepřesnosti výroku prvostupňového rozhodnutí; je přesnější při dodatečném povolování stavebních úprav do výroku pojmout též odkaz na § 115 stavebního zákona. Tato nepřesnost však nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí; nicméně žalovaný na základě odvolací námítky provedl změnu výroku rozhodnutí. Popis předmětu řízení ve výroku prvostupňového rozhodnutí naopak považuje žalovaný za dostatečně přesný, když obsahuje číslo popisné objektu, jehož se stavební úpravy týkají. Námitku, že popis stavebních úprav by měl být součástí výroku nikoliv odůvodnění, žalovaný též odmítl s tím, že stavební úpravy, týkající se pivnice, jsou stručně popsány ve výrokové části rozhodnutí, v podmínce č. 1 je pak uveden odkaz na projektovou dokumentaci, dle které má být stavba dokončena. V odůvodnění rozhodnutí je uveden podrobný popis stavby.

Pokud jde o stavební úpravy schodů, žalovaný posoudil, s ohledem na popis dodatečně povolených stavebních úprav, že předmětem řízení nejsou schody k objektu č.p. 557, a proto by bylo posouzením nad rámec daného řízení zkoumání souladu schodů s požadavky právních předpisů. Navíc tím, že odvolatelé neuvádějí, o jaký konkrétní rozpor se jedná, je tvrzení nepřezkoumatelné.

Žalobci v odvolání napadali též změnu v užívání komunikace sloužící k zásobování objektu č.p. 557; žalovaný jejich námitku v rozhodnutí odmítl. V řízení o dodatečném povolení stavby se totiž nerozhoduje i o jejím užívání (viz § 129 odst. 4 in fine stavebního zákona). Proto odkaz na porušení ust. § 127 stavebního zákona, které stanoví podmínky pro udělení souhlasu se změnou užívání stavby je v daném řízení nedůvodný. Stejně tak je nedůvodný odkaz na porušení § 81 odst. 2 písm. c) stavebního zákona, který stanoví, že změny ve způsobu užívání stavby, které podstatně mění nároky stavby na okolí, vyžadují územní rozhodnutí. Posouzením, že předmětná změna stavby, tj. stavební úpravy I. NP objektu č.p. 557, nevyžaduje vydání územního rozhodnutí se odbor stavební MHMP zabýval již v předcházejícím rozhodnutí o odvolání č.j. S-MHMP 175871/2009/OST. Dodal pak, že v objektu byly v minulosti vždy provozovny, jež musely být zásobovány prostřednictvím komunikace na pozemku parc. č. 628/168, nedošlo tedy k žádné změně v nárocích na užívání okolí se změnou provozovny na pivnici. Závěrem pak žalovaný podává obecný právní rozbor toho, proč se u dodatečně povolovaných staveb obvykle nevydává územní rozhodnutí.

Žalovaný v odvolacím řízení též přezkoumal ve smyslu § 111 odst. 1 písm. a), c) a d) stavebního zákona, že jsou v dokumentaci v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu, že stavba má zajištěn příjezd a že předložené podklady vyhovují požadavkům uplatněným dotčenými orgány. Vycházel při tom ze správního spisu, jehož součástí je rozhodnutí č.j. PO9 054858/2008 ze dne 13.10.2008, o povolení výjimky z čl. 10 odst. 3 vyhlášky OTHP (žádání parkovací místo), z charakteru komunikace jako veřejně přístupné účelové komunikace v majetku právnické či fyzické osoby a též ze souhlasného stanoviska silničního správního úřadu (odbor životního prostředí a dopravy Úřadu městské části Praha 9) z 26.8.2009 zabývající se zásobováním pivnice cisternou na komunikaci parc. č. 628/168. Námitku žalobců, že jakožto vlastníci komunikace nedali souhlas s jejím používáním pro změněný účel, žalovaný odmítl jednak s odkazem na to, že ke změně ve způsobu zásobování budovy a v oprávněném užívání komunikace nedojde. Jednak poukázal na skutečnost, že komunikace, ač v soukromém vlastnictví, podléhá režimu veřejného práva (zákon o pozemních komunikacích) co se týče využívání komunikace třetími osobami.

Konečně pak žalovaný odmítl odvolací námitky týkající se energetického průkazu budovy s poukazem na § 6a odst. 2 zák. č. 406/2000 Sb. s tím, že prováděné změny stavby tam uvedené povinnosti nepodléhají. Prováděním stavebních úprav nemohou být žalobci dotčeni, neboť úpravy jsou jednak již z valné části hotovy a jednak zbývající práce (výměna oken) lze dokončit bez nutnosti vstupu na sousední pozemek. Skutečnost, že žalobci se nemohli seznámit v průběhu řízení s tím, že zateplení jihovýchodní fasády nebude prováděno, nepovažuje žalovaný za způsobitelné zkrátit žalobce na jejich právech, neboť tím byl předmět řízení zúžen. V závěru rozhodnutí se žalovaný věnuje vyhodnocení znaleckého posudku, který žalobci k odvolání přiložili: věnuje se jednotlivě právnímu rozboru jednotlivých namítaných porušení ustanovení stavebního zákona a odmítá je s poukazem na výše uvedené vlastní vývody. Dále uvádí, že pravomoc ve věci vyhodnocení podkladů pro rozhodnutí je dána příslušnému rozhodujícímu správnímu orgánu v rámci jeho správního uvážení.

Žalovaný uzavřel, že po přezkoumání odvoláními napadeného rozhodnutí zjistil, že stavební úřad nepochybil, když předmětné stavební úpravy dodatečně povolil a že z hlediska odvolacích námitek nebylo zjištěno, že by odůvodňovaly zrušení rozhodnutí a vrácení věci správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. Žalovaný provedl změnu přezkoumávaného rozhodnutí pokud se jedná o uvedení správného odstavce zákonného ustanovení, dle kterého se dodatečné povolení stavby vydává a ve zbytku rozhodnutí potvrdil.

K výzvě soudu ve smyslu § 34 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s.ř.s.“) se do řízení přihlásila osoba zúčastněná na řízení, avšak k věci se nevyjádřila. Městský soud v Praze rozhodl ve věci samé bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem souhlasili ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s., resp. nevyjádřili s ním nesouhlas.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Při rozhodování vycházel ze

skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu; dospěl při tom k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobní body uvedené v poněkud nepřehledné žalobě zdejší soud rozdělil do několika skupin, jak je rekapituloval výše, a posoudil je následovně:

V první skupině námitek žalobci brojí proti obsahu (jeho dostatečnosti) stavební dokumentace opatřené v řízení před správním orgánem prvního stupně, z níž vycházel při svém rozhodnutí též žalovaný. Městský soud v Praze vycházel při hodnocení této námitky z úpravy v § 129 odst. 2 stavebního zákona, která upravuje rozsah důkazní povinnosti stavebníka v řízení o dodatečném povolení stavby. Ta bude povolena v případě, že stavebník prokáže, že „a) není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území, b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.“ Zároveň musí stavebník v řízení předložit dokumentaci, kterou by předkládal spolu s žádostí o stavební povolení; ta je specifikována v § 2, resp. přílohy 1 vyhl. č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb.

Správní orgány v posuzované věci vycházely ze spisové dokumentace, kterou stavebník předložil 30.9.2009. Městský soud v Praze ověřil, že posuzovaná projektová dokumentace obsahuje všechny požadované náležitosti podle přílohy 1 vyhl. o dokumentaci staveb. Pokud jde o konkrétní namítané nedostatky, nejzásadnější výtka směřuje k chybějící dokumentaci tzv. stávajícího stavu. Ta má v řízení týkajícím se stavebních úprav sloužit k možnosti porovnat navrhované úpravy se stavem stávajícím a tedy i případně určit výčet (a rozsah) povinností plynoucí stavebníkovi z právních předpisů. Je tedy třeba vycházet z úředně „schváleného“ stavu, který tu je v okamžiku započetí se stavebními úpravami. Zde však nutno v obecné rovině poznamenat, že stavba a její následné úpravy nemusí vždy podléhat režimu vydávání stavebního povolení a (v terminologii stavebního zákona z roku 2006) kolaudačního souhlasu. Některé stavby a stavební úpravy mohou být prováděny pouze tzv. na ohlášení (§ 105 a násl. stavebního zákona), takové stavby pak ani nutně nemusí vyžadovat kolaudační souhlas, některé z nich lze užívat i na základě pouhého oznámení stavebnímu úřadu (§ 119 cit. zák.). V posuzované věci stavební úřad vycházel z podkladů, které odpovídaly stavu objektu podle sdělení Úřadu městské části Praha 9 z 13.11.2007, sp.zn. S P09 042699/2007, č. j. P09 064102/2007, kterým vyslovil souhlas s ohlášeným provedením stavebních úprav v prostoru 1.NP objektu. Městský soud v Praze tedy souhlasí s žalovaným, že stavebník v řízení doložil dostatečným způsobem poslední „schválený“ stav v objektu č. 557 v ulici Veltruská.

Pro úplnost zdejší soud uvádí, že žalovaný v dané věci nijak neužil institutu správního uvážení, tak jak je obecně vnímán judikaturou správních soudů či právní teorií; tento institut se uplatní v případech, kdy právní úprava „poskytuje volný prostor k rozhodování v hranicích, které stanoví. Tento prostor bývá vyjádřen různě, např. alternativními možnostmi rozhodnutí s tím, že je na úvaze správního orgánu, jak s těmito možnostmi naloží, nebo určitou formulací („může, lze“) apod.; s existencí určitého skutkového

stavu není jednoznačně spojen jediný právní následek“ (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 19.7.2004, 5 Azs 105/2004 – 72; všechna zde citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz). Toto uvážení samo o sobě nepodléhá kontrole soudu, té podléhá pouze to, zda správní orgán své uvážení nezneužil či při jeho užití nepřekročil zákonem (právem) stanovené hranice.

Pokud jde o namítané pominutí otázky ukládání odpadů, soud žalobcům nepřisvědčil. Stavebník se v projektové dokumentaci této otázce věnuje v části B. souhrnné technické zprávě, bodě 1.4. projektové dokumentace. Námitka, že tato část dokumentace chybí, tedy není důvodná. To, že žalovaný tuto skutečnost v napadeném rozhodnutí nezmínil, není vadou rozhodnutí. Žalovaný i správní orgán prvního stupně ověřují, zda je projektová dokumentace úplná (§ 111 odst. 1 písm. b/ stavebního zákona), a z jejich rozhodnutí plyne, že takové ověření učinili. Nemusí však v rozhodnutí explicitně vyjmenovávat, které všechny součásti předložená dokumentace obsahuje.

V bodě VI. žaloby pak žalobci vypočítávají další části projektové dokumentace, které dle jejich názoru ve spise chybí: Pokud jde o situaci širších vztahů, dokumentace obsahuje výkres „koordinační situace“ (příloha č. C), námitka je tedy lichá. Jde-li o výkresy nového stavu, ve spise se nachází půdorys 1.NP, dispozice 1.NP, pohledy severozápadní, jihozápadní a jihovýchodní, konečně pak řez AA – nový stav, ani tato námitka není důvodná. Další konkrétní výhrady vůči projektové dokumentaci žalobci neuvádějí, nelze tedy přisvědčit jejich závěru, že by stavební úřad ověřil dokumentaci, která by byla v rozporu se zákonnými požadavky. Žalobci ještě namítají nedostatečnost předložené dokumentace v tom smyslu, že v ní chybí podklady pro rozhodnutí (stanoviska, souhlasy, dokumentace stavby). Městský soud v Praze konstatuje, že dokumentace obsahuje tzv. dokladovou část (D) a k ní přiložené kopie dokumentů uvedených v tomto seznamu. S ohledem na obecnost námítky nemůže soud uvést nic dalšího, než že dokumentace v tomto ohledu obsahuje zákonem (resp. vyhláškou) stanovené náležitosti.

V druhém okruhu námítek žalobci uvádějí, že žalovaný mylně považoval ohlášenou stavbu za stavební úpravu (§ 2 odst. 5 písm. c/ stavebního zákona), ač se jedná o přístavbu (§ 2 odst. 5 písm. b/ cit. zák.). Městský soud v Praze námitku důvodnou neshledal, neboť z předmětu řízení, jak byl ve správním řízení vymezen, neplyne, že by došlo k rozšíření půdorysu stavby. To žalobci spatřují v tvrzeném rozšíření vstupních schodů do budovy, avšak rozšíření vstupních schodů nebylo předmětem tohoto správního řízení (k tomu srov. odůvodnění k následující skupině žalobních námítek).

Otázce vstupních schodů do pivnice, jejich umístění na pozemku parc. č. 628/18 a jejich technickému řešení věnovali žalobci podstatnou část žaloby.

V posuzované věci stavební úřad při určení předmětu řízení o dodatečném povolení stavby vycházel jednak z žádosti o dodatečné povolení, která je doprovázena projektovou dokumentací, a jednak z protokolů o kontrolních prohlídkách z 6.6. a 24.6.2008. Z těchto dokumentů je patrné, že stavebník odstranil původní schody do místnosti č. 18 (viz projektová dokumentace a protokol o kontrolní prohlídce z 6.6.2008). Dále bylo zjištěno dne 24.6.2008, že u vstupu do původní zásobovací chodby byly rozšířeny vstupní schody, zároveň však vlastník budovy č. p. 557 přislíbil, že je uvede do stavu odpovídajícímu stavu

po kolaudaci v roce 1995 (tj. zúží je). Tuto skutečnost pak doložil stavebnímu úřadu dne 7.8.2008. Stavební úřad vycházel též z „poznámek k provozovně pivnice“ na výkresu 1.2.2. – půdorys 1. NP nový stav, kde se uvádí, že „schody hlavního vstupu do provozovny zůstávají v rozsahu z roku 1995, povoleno pod č.j. OV 15665/94, dne 20.1.1995, kolaudováno 13.3.1995“. V řízení o dodatečném povolení stavby se tak o rozšíření, resp. opětovném zúžení schodů nejednalo. Jejich konkrétní technické provedení tedy nebylo předmětem posuzovaného řízení.

Nicméně otázky přístupu do pivnice nemohly být v řízení opomenuty pokud se jedná o jejich posouzení z hlediska obecných požadavků na výstavbu, jak stavebnímu úřadu ukládá § 111 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Je ostatně povinností stavebního úřadu se těmito otázkami zabývat i bez návrhu, jak shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku z 19.10.2011, č. j. 1 As 108/2011 – 139: *„Soulad obecných požadavků na výstavbu s navrhovanou stavbou tak stavební úřad hodnotí vždy z úřední povinnosti, jak správně konstatoval městský soud. Případný nesoulad projektové dokumentace s obecnými požadavky na výstavbu, jakož i s dokumentací záměru [§ 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona] je povinen stavební úřad ve stavebním řízení postihnout, a to i bez námítky účastníka řízení“* (bod 29 cit. rozsudku). *„[Obecné požadavky na výstavbu jsou definovány v § 2 odst. 2 písm. e) stavebního zákona jako obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby stanovené prováděcími právními předpisy a dále obecné technické požadavky zabezpečující užívání staveb osobami pokročilého věku, těhotnými ženami, osobami doprovázejícími dítě v kočárku, dítě do tří let, popřípadě osobami s mentálním postižením nebo osobami s omezenou schopností pohybu nebo orientace stanovené prováděcím právním předpisem. Zmiňovaný pojem do jisté míry „zastřešuje“ označení vyhlášek, které jsou vydávány k provedení stavebního zákona, a týká se především požadavků zakotvených v prováděcích vyhláškách.“* (bod 34 cit. rozsudku).

V posuzovaném případě lze tedy konkrétní „obecné požadavky na výstavbu“ nalézt ve vyhlášce hlavního města Prahy č. 26/1999 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu v hl. m. Praze a ve vyhl. č. 369/2001 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících užívání staveb osobami s omezenou schopností pohybu a orientace. Pro úplnost Městský soud v Praze uvádí, že žalobci opakovaně zmiňovaná vyhláška č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, se v dané věci neuplatní; stavební zákon zmocnil v § 194 písm. e) hlavní město Prahu, aby vydala pro své území vlastní technické požadavky na výstavbu. Požadavky stanovené vyhl. 268/2009 Sb. se tedy na území hlavního města neaplikují. Pokud jde o zvláštní požadavky pro osoby s omezenou schopností pohybu a orientace, zde hlavní město nenaplnilo své oprávnění vydat vlastní požadavky a ve své vyhlášce č. 26/1999 Sb. odkázalo na požadavky všeobecně stanovené ministerstvem (srov. čl. 27 cit. vyhl.).

Správní orgány se těmito otázkami v řízení zabývaly, jak ostatně plyne z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, a lze to dovodit též z obsahu správního spisu. Úřad městské části Praha 9 mj. posoudil otázky rozptylových ploch a ploch pro dopravu v klidu – čl. 10 vyhl. č. 26/1999 Sb. (zde vycházel též z výjimky udělené rozhodnutím z 13.10.2008, sp.zn. S P09 050358/2008, č. j. P09 054858/2008). Pokud jde o užívání stavby osobami s omezenou schopností pohybu a orientace – čl.15 odst. 1 písm. e) cit. vyhl., stavebník počítá s mobilním zvedacím zařízením pro vstup osob se zdravotním postižením; k tomuto řešení neměl námitek Národní institut pro integraci osob s omezenou schopností

pohybu a orientace České republiky, o.s. (srov. stanovisko z 24.7.2008, zn. 173/08/Ch, založené v projektové dokumentaci, dokladové části), ač uvedl k řešení připomínky. Zapracování těchto připomínek do projektové dokumentace Úřad městské části Praha 9 ověřil. Bezpečnost užívání stavby (čl. 15 odst. 1 písm. f/ cit. vyhl.) pak byla posouzena i s ohledem na možnost vzniku úrazů při užívání stavby mj. pádem či v blízkosti stavby pohybujícím se vozidlem (čl. 26 odst. 1 cit. vyhl.); zde stavební úřad vycházel též ze stanoviska odboru životního prostředí a dopravy Úřadu městské části Praha 9 z 26.8.2009 sp. zn. P09 638545/2008-159 S P09 038545/2009. Dále byly posuzovány i požadavky týkající se požární bezpečnosti, s ohledem na přístup do objektu zejm. únikové cesty z objektu (čl. 18 odst. 1 písm. d/ a e/ cit. vyhl. ve spojení s čl. 19 a 22 cit. vyhl.); zde správní orgány vycházely z koordinovaného stanoviska Hasičského záchranného sboru hl. m. Prahy, z 12.6.2008, č. j. SAA-7408-553/ODP-4-2008. Žalovaný pak v odvolacím řízení nezjistil, že prvostupňové rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy. Ve vyjádření k odvolací námitce č. 7 pak žalovaný přezkoumal též otázku souladu dodatečně povolovaných stavebních úprav s obecnými požadavky na výstavbu. Městský soud v Praze tedy uzavřel, že stavba, a zde konkrétně přístup do nově budované pivnice, byla posouzena z hlediska souladu s obecnými požadavky na výstavbu a námitka žalobců tedy není důvodná.

Žalobci rovněž namítají svou neúčast v řízení o povolení výjimky z čl. 10 odst. 3 vyhl. č. 26/1999 Sb. K tomu soud uvádí, že ze správního spisu nevyplývá – a žalobci ostatně ani netvrdí –, že by jako potenciální opomenutí účastníci podali proti rozhodnutí o povolení výjimky odvolání, a to případně i v privilegované lhůtě podle § 84 správního řádu. V tomto směru tedy žalobci nedoložili, že by vyčerpali řádné opravné prostředky. Proto vzhledem k subsidiaritě soudního přezkumu nemohla být jejich námitka shledána důvodnou.

Pokud jde o otázku účastenství žalobců při vydání stanoviska odboru životního prostředí a dopravy Úřadu městské části Praha 9 k otázkám zásobování pivnice cisternovým vozidlem, soud konstatuje, že toto stanovisko je stanoviskem ve smyslu § 154 správního řádu. Z toho plynou podstatné skutečnosti; zejména to, že správní orgán nevede správní řízení v dané věci, postupuje pouze obdobně podle vyjmenovaných ustanovení mj. části druhé správního řádu. Nevede-li se správní řízení, nejsou zde účastníci řízení, tím spíše opomenutí účastníci řízení. Námitka žalobců tedy není důvodná.

Směřují-li další výtky žalobců k vypořádání jejich občanskoprávních námitek, není zřejmé, které námitky žalobci míní, neboť žalobci ustali jen u takového paušálního konstatování. Soudu tak nedávají možnost se v tomto směru konkrétně vyjádřit a posoudit důvodnost či nedůvodnost jejich žalobního bodu.

Konečně pak žalobci upozorňují na chybějící stanovisko správce komunikace (TSK hl. města Prahy) a Policie ČR k průjezdu vozidel zásobování. Z obsahu správního spisu ve spojení s vyjádřením žalovaného vyplývá, že komunikace na pozemku č. parc. 628/168 není ve vlastnictví hl. m. Prahy, pak ovšem tuto komunikaci nespravuje TSK hl. města Prahy a není důvod, aby k věci podávala své vyjádření. Co se týče případného stanoviska Policie ČR, ze zákona č. 13/1997, o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, ani ze zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o

změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, ani z jiného právního předpisu nevyplývá, že by v posuzované věci mělo být vyžadováno stanovisko Policie ČR.

Závěrem Městský soud v Praze dodává, že v řízení neprovedl důkaz znaleckým posudkem z oborů ekonomika a stavebnictví, který přiložili k žalobě žalobci. S ohledem na zadání znaleckého úkolu – „zda příslušný stavební úřad mohl vydat rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, pokud nebyly doloženy veškeré náležitosti dle obecně závazných právních předpisů“ – nepovažoval soud provedení tohoto důkazu za možné, neboť předmětem znaleckého zkoumání bylo posouzení otázky právní, které je však v řízení soudním vyhrazeno pouze soudům (srov. § 127 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád ve spojení s § 64 s.ř.s.).

Poněvadž Městský soud v Praze neuznal žádnou z námitek žalobců a neshledal ani vadu, pro niž by měl napadené rozhodnutí zrušit bez návrhu, žalobu jako celek zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s., neboť není důvodná.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovanému správnímu orgánu, který měl ve věci úspěch, nevznikly žádné náklady, které by převyšovaly náklady jeho běžné úřední činnosti, proto mu jejich náhradu soud nepřiznal. Žalobci ve věci úspěch neměli, proto na náhradu nákladů řízení nemají právo.

Protože osobě zúčastněné na řízení soud neuložil žádnou povinnost v řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.), ani ona nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. září 2013

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Jeklová